



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce: **M. A. A.**, nar., st. příslušnost Turecko, t.č. zajištěn v, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2014, č. j. KRPB-75769/ČJ-2014-060022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31.3.2014 žalobce napadl rozhodnutí žalované shora specifikované, neboť porušila čl. 28 Dublinského nařízení, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se týká porušení čl. 28 tvrdí, že členské státy nemají zajistit osobu pouze proto, že se na ni vztahuje nařízení, ale tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle, než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle Nařízení. Žalované vytýká, že vůbec neposoudila existenci vážného nebezpečí útěku, čímž došlo k nezákonnému zajištění a rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o existenci vážného nebezpečí útěku a je proto nepřezkoumatelné. Dále je podle rozsudku NSS č. j. 7As 107/2012-40 ze dne 18.10.2012 policie povinna zkoumat, jestli je možno využít mírnějších opatření při zajištění cizince za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však využití mírnějších opatření zkoumala v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců s odkazem na to, že nedisponuje finančními prostředky

a nemá na území ČR adresu. Poněvadž žádná z těchto alternativ není pro něho fakticky dostupná, měla policie zvážit alternativní opatření plnící účel zajištění, ale zasahující do práva na osobní svobodu v menší míře. Tou by mohlo být umístění do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu či do ubytovny nebo azylového domu, kde by vyčkal skončení Dublinského řízení. Zajištění není pro něho přiměřené vzhledem k věku, zdravotnímu stavu a skutečnosti, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, neboť je mu 50 roků a dlouhou dobu žil na území státu bez kvalitní zdravotní péče. Jeho umístění jako žadatele o mezinárodní ochranu v takovém zařízení má negativní dopad na jeho psychiku z obav, že bude deportován do země původu proti své vůli. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) je stát povinen zajistit detenci po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě na co nejkratší možnou dobu a měl by zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření. Tímto se žalovaná nezabývala. Navrhl proto soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Napadeným rozhodnutím ze dne 24.3.2014, č. j. KRPB-75769/ČJ-2014-060022 žalovaná podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013) a dobu zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí skutkově uvedla, že dne 24.3.2014 hodinu po půlnoci cizince kontrolovala hlídka Policie ČR, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno ve vlaku EN 476 Metropol, cizinec nepředložil cestovní doklad, totožnost nebyl schopen prokázat a vzniklo podezření, že na území ČR vstoupil neoprávněně, a proto byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Při prohlídce cizince byly nalezeny dokumenty týkající se žádosti o azyl v Maďarsku znějící na jméno A.M., nar., státní příslušnost Sýrie, k nimž uvedl, že souvisí s jeho žádostí o azyl v Maďarsku, kde žádost podal pod tímto jménem. Následně bylo u maďarských policejních orgánů zjištěno, že na pravé jméno A. M. A., nar., státní příslušnost Turecko se nenachází v Maďarsku žádost o azyl a pobyt, ale na smíšené jméno je vedeno řízení o azylu zahájené dne 23.3.2014. Nebyl mu vydán žádný doklad o pobytu, ani vízum, fotografie osoby byla shodná s fotografií osoby zajištěné dne 24.3.2014. Při podání vysvětlení za přítomnosti tlumočnicka cizinec uvedl své pravé jméno, datum narození a státní příslušnost, k žádosti o azyl pod jiným jménem v Maďarsku uvedl, že šlo o jediné možné řešení, poněvadž se obával deportace do Turecka po zadržení dne 21.3.2014. Chtěl jet do Švýcarska za svou rodinou, z Turecka cestoval přes Bulharsko, Srbsko do Maďarska mimo hraniční přechody, protože nemá cestovní pas. V Maďarsku byl zadržen policií a z obav před deportací požádal o azyl pod jiným jménem. Po propuštění byl vyzván, aby odešel do azylového tábora, což neučinil a vozidlem taxi se přepravil na nádraží, kde zakoupil jízdenku na cestu z Budapešti do Berlína. Tuto cestu, která měla skončit až ve Švýcarsku, zvolil na doporučení, že ve Slovensku a ČR je méně kontrol. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že se nechce zpět do Turecka vrátit, byl tam napadán, protože je Kurd, skrýval se a 2 -3 roky žil v kurdské komunitě. Předtím žádal o azyl v roce 1997 v Německu, odkud byl v roce 2005 deportován do Turecka. V ČR nemá žádnou rodinu, manželka a děti žijí ve Švýcarsku, 2 děti v Turecku. Ve Švýcarsku za nimi nikdy nebyl. Z uvedeného policie dovodila, že cizinec vstoupil a pobýval dne 24.3.2014 na území ČR neoprávněně bez víza nebo oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu. Dále je zřejmé, že se jmenovaným je vedeno řízení o azylu v Maďarsku, což bylo důvodem k zahájení řízení podle Nařízení. Žalovaná zkoumala, zda nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, ale na území ČR nemá žádné rodinné vazby a jeho rodina žije v jiných státech v Evropě. Za rodinou ve Švýcarsku nikdy nebyl a neudrhuje s nimi kontakt. Jeho zajištění a předání podle mezinárodní

smlouvy do státu, kde je vedeno řízení o azylu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, Maďarsko je bezpečnou zemí a žalovaná dospěla k závěru, že předání cizince do Maďarska v době trvání zajištění je uskutečnitelné. Při stanovení doby zajištění žalovaná zohlednila lhůty, kterými jsou dle Nařízení členské státy vázány při žádostech o předání, je nutno zohlednit čas na překlad písemností, které žádající strana postupuje odpovědnému státu a doba odpovědi na žádost, a proto žalovaná stanovila dobu zajištění 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody jako dobu odpovídající a dostačující k provedení a realizaci předání. Ze své praxe žalovaný orgán ví, kdy v obdobných případech bylo předání realizováno a zajištění nebylo uměle prodlužováno. Stanovená doby zajištění je využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat předání v době kratší. Žalovaná se zabývala tím, zda by v tomto případě postačovalo uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, ale dospěla k závěru, že mírnější donucovací opatření by vzhledem ke skutkovému stavu věci nebylo účinné a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání cizince nedostačující, neboť na území ČR nemá hlášen pobyt, nevlastní platný cestovní doklad a vízum pro vstup na území ČR. Cizinec je na útěku z Turecka, požádal o azyl v Maďarsku, nedostavil se do azylového střediska, ale ihned z Maďarska cestoval do Švýcarska. Uložení zvláštních opatření by se v tomto případě zcela minulo účinku. Zajištění představuje mimořádný institut umožňující policii zasáhnout do Ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je zaručeno v Listině základních práv a svobod. V projednávaném případě byl cizinec zbaven svobody z důvodu a způsobem, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Z ust. § 129 odst. 1 tohoto zákona vyplývá, že policie má povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle právního předpisu evropských společenství. Zajištění cizince je tudíž zcela v souladu s právními předpisy ČR i zákonem.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že vznesená námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť neobsahuje žádné úvahy o existenci vážného nebezpečí útěku, je akceptovatelná je do té míry, že správní orgán úvahu o existenci vážného nebezpečí útěku v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečně přímo neuvedl, nicméně reálná obava, že se žalobce bude-li ponechán na svobodě, do Maďarska, kde je účastníkem řízení o azylu dobrovolně nevrátí a bude tedy na útěku, je v dotčeném rozhodnutí implicitně vyjadřována a lze jí ze skutkových okolností, kterými se žalovaná velmi detailně zabývala zcela zřetelně dovodit. Ze skutkových zjištění uvedených v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že žalobce ochranu před pronásledováním Tureckou státní mocí v Maďarsku ve skutečnosti nehledal, podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo pouze účelovým jednáním, motivovaným snahou vyhnout se svému návratu zpět do Turecka, což lze dovodit z toho, že žádost o azyl podal po zadržení maďarskou policií, nikoliv bezprostředně po svém vstupu na území EU. Totéž lze dovodit i z jeho následného jednání, kdy místo toho, aby se dostavil do určeného azylového střediska, pokračoval ihned dále ve své cestě do cílové země, do Švýcarska a nevyčkal výsledku azylové procedury. Dal zřetelně najevo, že se zpět do Maďarska, které je příslušné k posouzení azylové žádosti vrátit dobrovolně nehodlá a žalovaná se mohla tudíž oprávněně domnívat, že žalobce, na nějž se vztahuje nařízení, může uprchnout. Nešlo proto v jeho případě o bezdůvodné omezení osobní svobody, neboť existence závažného nebezpečí útěku byla v tomto případě jednoznačně dána. Skutečnost, že v odůvodnění absentuje úvaha stran nebezpečí útěku, podle žalované ještě sama o sobě neznamená nezákonnost rozhodnutí, lze-li tuto podmínku zajištění alespoň implicitně z odůvodnění dovodit. S námitkou žalobce, že byl zajištěn automaticky, aniž byl jeho případ posouzen individuálně se žalovaná neztotožnila a odkázala na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí, z něhož je evidentní, že se zabývala všemi skutkovými okolnostmi, které vyšly na základě sdělení žalobce najevo. Zabývala se přitom i otázkou, zda nepostačí uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců

a dospěla k závěru s ohledem na konkrétní okolnosti žalobcova pobytu a jednání, že by se minulo účinkem. Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou, že se podrobně nezabývala uložením zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí je naopak zřejmé, že dospěla k závěru, že použití zvláštního opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo v případě žalobce zřejmě neúčinné, k čemuž dospěla na pozadí konkrétních skutkových okolností. Úvaha žalované vedoucí k neaplikaci zvláštního opatření za účelem vycestování byla vzhledem ke skutkovým okolnostem a jednání žalobce správná a nevybočila z mezí správního uvážení, což připustil i sám žalobce konstatující, že ani jedna z alternativ zajištění předpokládaná v zákoně o pobytu cizinců není pro něj fakticky dostupná. K námitce žalobce, že měl být umístěn na ubytovně v azylovém domě, v přijímacím či pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu žalovaná uvedla, že není v její pravomoci rozhodovat o tom, kam cizince, který má být předán podle Dublinského nařízení do jiného členského státu unie, umístit, neboť je vázána zákonem o pobytu cizinců a musí využít jeho zákonných možností. V opačném případě by jednala v rozporu se zákonem. Pokud žalobce namítá nesprávné umístění do zařízení pro zajištění cizinců vzhledem k jeho věku, zdravotnímu stavu a jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaná znovu podotkla, že není v její pravomoci, kam cizince po zajištění umístí, neboť zákon o pobytu cizinců bez ohledu na důvod zajištění připouští pouze jedinou možnost a to umístění zajištěného cizince do zařízení pro zajištění cizinců a v ČR je provozováno pouze jedno zařízení a to v Bělé Jezové, které je přizpůsobeno pro umístění osob všech věkových kategorií včetně rodin s dětmi a charakter tohoto zařízení žalovaná dále popisuje. Obava žalobce z nuceného návratu do Turecka není důvodná, neboť není zajištěn za účelem správního vyhoštění. Pokud je pro něho traumatizující přítomnost cizinců, kteří mají být vyhoštěni, pak je to právě on, který se úmyslně vzdal možnosti pobývat v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku a jeho zajištění je důsledkem jeho úmyslného protiprávního jednání a nelze je dávat k tíži žalované. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Na základě v žalobě uvedených námitek má soud posoudit, zda jde o nezákonné zajištění, když žalovaná v rozhodnutí vůbec neposoudila existenci vážného nebezpečí útěku, což je jednou z podmínek zajištění podle čl. 28 Dublinského nařízení. To se může zdát z obsahu žaloby, v níž se žalobce vůbec nezmínil o skutkových okolnostech, které předcházely jeho zajištění a následném rozhodnutí o zajištění. Pokud žalobce uvedl, že dne 23.3.2014 bylo s ním v Maďarsku zahájeno azylové řízení a následující den cestoval mezinárodním vlakem z Budapešti do Berlína s úmyslem cestovat dále po Evropě za svou rodinou, je velmi malá pravděpodobnost, že by se dobrovolně zdržoval na území ČR a vyčkával zde předání do Maďarska, kde navíc v řízení o azylu neuvedl správnou identifikaci své osoby a domáhal se udělení azylu na smyšlené jméno. Ač žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla konkrétně, že v tomto jednání žalobce spatřuje vážné nebezpečí jeho útěku, z jednání žalobce a jeho úmyslu lze uvedené jednoznačně dovodit a není proto rozhodnutí nezákonné či nepřezkoumatelné. Pokud se týká námítky využití mírnějších opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců sám žalobce uvádí, že v ČR jsou podmínky tam uvedené pro něj fakticky nedostupné a námitka, že měla žalovaná zvážit využití jiných alternativních opatření, která sice zasahují do práva na osobní svobodu, ale v menší míře, tj. umístění do přijímacího střediska či pobytového azylového střediska, soud nemůže akceptovat, neboť žalovaná je vázána zákonnou úpravu v zákonu o pobytu cizinců, který jí neumožňuje žádné jiné alternativy, než umístění zajištěného cizince do zařízení pro zajištění cizinců. Konečně správně žalovaná namítá, že v Maďarsku bylo žalobci umožněno na základě podání žádosti o azyl pobývat v azylovém zařízení s mírnějším režimem omezení osobní svobody. Pokud se týká přiměřenosti pobytu žalobce v zařízení pro zajištění, žalovaná

postupovala v souladu se zákonem a pokud se týká standardu tohoto pobytu v zařízení pro zajištění cizinců, popsala ho ve svém vyjádření a soud dospěl k závěru, že toto zařízení obecně poskytuje ubytování zajištěným osobám v rozsahu, který není v rozporu s žádnou Úmluvou či Listinou základních práv a svobod. Samozřejmě je žalobci známo, že není zajištěn z důvodu jeho předání do Turecka, nýbrž z důvodu předání do Maďarska, státu odpovědného v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že soud po posouzení věci neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová